

band

BDS

MdR, Jazzgeschiedenis 675, Tijdvak 1959-1964, hoofdstuk 2, Miles Davis, deel 9 van 14. Begin 1963 vroegen pianist Wynton Kelly en bassist Paul Chambers niet alleen een hoger honorarium aan Davis, ze wilden ook dat hij het repertoire zou veranderen: o.a. eigen stukken van Kelly en Chambers spelen. Davis weigerde, zodat hij op 16 en 17 april in Los Angeles de eerste opnamen voor 'Seven steps to heaven' met een totaal nieuwe ritme-sectie maakte. Want Kelly was een eigen trio begonnen met Chambers, snel had ook drummer Jimmy Cobb zich daar bij aangesloten. In LA speelde Victor Feldman piano, waarover Davis in 'The Autobiography' schrijft: A great player from England who could play his ass off. Vandaar. Op bas toen Ron Carter, en ~~een~~^{een} plaatselijke drummer; Frank Butler. Hoewel tenorsaxofonist George Coleman deel van het kwintet uitmaakte, kwam hij er bij de opnamen vrijwel niet aan te pas. We hoorden ervan in de vorige aflevering van deze Geschiedenis, ook dat Davis alleen ballads en slows koos, alles met Harmon-demper speelde. De rest van de opnamen werden 14 mei in NYC gemaakt, zonder Victor Feldman, want die verdiende zo goed in de ~~studios~~^{studios} van LA dat hij daar bleef. In New York zag de ritmesectie er zo uit. Op piano Herbert Jeffrey Hancock, geboren Chicago, Illinois, 12 april 1940. Op zijn 7e begon hij aan een klassieke piano-opleiding, op zijn 20ste was hij met jazz bezig, speelde in de clubs in Chicago met bv. Coleman Hawkins en Donald Byrd. In 1962 maakte hij zijn eerste eigen LP, met meteen een jazz-hit erop: "Watermelon Man". Miles Davis ~~voerde de ritmesectie aan~~
~~op deze opnamen~~ vond dat hij mooi in de lijn Bill Evans-Wynton Kelly paste, engagerde hem. Herbie Hancock zou vijf jaar bij Davis blijven. Donald Byrd introduceerde Hancock bij Davis. Op bas Ronald Levin Carter, geboren in Ferndale, Missouri, 4 mei 1937. Hij kreeg op 10 jarige leeftijd cello-les. In 1951 verhuisde de familie naar Detroit dat een sterk jazzleven kende. In '54 schakelde hij van cello op bas over, ging spelen in het Philharmonic Orchestra of ~~the~~^{the} Eastman School, studeerde, haalde zijn BM-graad in 1959. Daarna de Manhattan School of Music met een MM in '61 als resultaat. In 1961/'62 speelde hij bij Randy Weston, daarna Donald Byrd, Thelonious

Monk, Bobby Timmons, Cannonball Adderley. Davis hoorde Carter al in 1958, daarna nog verschillende keren, toen hij begin '63 met Art Farmer speelde vroeg Davis hem, Farmer was aardig genoeg het contract van Carter met hem te annuleren. Ook hij zou vijf jaar bij Davis blijven.

Tenslotte op drums Anthony Williams, ook uit Chicago zoals Hancock, maar veel jonger, geboren 12 december 1945. In '47 verhuisde de familie naar Boston waar pa Williams saxofonist in het snabbel-circuit werd. Hij nam Tony als kind vaak mee naar zijn werk, liet hem drummen, en op zijn 11e had Tony als zijn eigen gigs. Tony studeerde bij Alan Dawson, een deel van zijn lichte, doorzichtige manier van spelen moet daar vandaan komen. Hij luisterde naar en speelde met Art Blakey en Max Roach, ging op z'n 15e echt het vak in. In '59/'60 speelde Tony Williams bij Sam Rivers, in 1962, inmiddels in New York, bij Jackie McLean. In die hoedanigheid hoorde Miles Davis hem en zegt in 'The Autobiography': he just blew my

F: Tony Williams bleef zes jaar.

fucking mind he was so bad'. Zodoende. F De tenorsaxofonist was, zoals gezegd George Coleman, Memphis, Tennessee, 8 maart 1935, die o.a. bij B.B.King en Slide Hampton gespeeld had. Hij kon aardig aansluiten bij de ideeën van Davis, maar de ideale opvolger van Coltrane liet nog even op zich wachten. ~~#####~~

De 17-jarige Tony Williams had een enorme invloed op het kwintet. Licht, doorzichtig spel met de flitsende snelheid van Roy Haynes, paarde hij aan Art Blakey's harde, diepe accenten, ook iets van het laid-back spel van Max Roach is verwerkt. Davis is duidelijk door hem geïnspireerd, in de muziek die hij uit LA van Victor Feldman had gekregen, zoals het titelstuk van de plaat, nu Sony/CBS CO: "Seven steps to heaven".

*en de zeer
verfijnd
gestemde
trommel,*

Miles Davis Quintet: Seven steps to heaven (V.Feldman, M.Davis)
2 - 6:22 - Columbia 466970-2

"Seven steps to heaven" van Victor Feldman. Hierna, van de heren Combie en Green: "So near, so far".

Miles Davis Quintet: So near, so far (T.Combie, D.Green)
4 - 6:58 - idem

"So near, so far". En tenslotte op nieuw een stuk van Victor Feldman: "Joshua".

Miles Davis Quintet: Joshua (Victor Feldman, Miles Davis)
6 - 7:00 - idem

"Joshua" van Victor Feldman, laatste stuk uit de laatste session van het Miles Davis Quintet voor Columbia, nu Sony/CBS CD: "Seven steps to heaven". NYC, 14 mei 1963. Miles Davis-trompet, George Coleman-tenorsaxofoon, Herbie Hancock-piano, Ron Carter-bas, Tony Williams-drums. Volgende keer het kwintet live op het Jazz Festival Antibes/Juan-les-Pins. Dit was Jazzgeschiedenis 675, MdR.

0 0 0 0 0